

eerlijk oordeel hulp nodig heeft, kan de handtassenpsychotest achter in dit boek doen. Zonder lang na te hoeven denken kan ik me bij de grote groep vrouwen van de seriële monogamie indelen. De ene tas na de andere werd in de peiling genomen en het hof gemaakt, veroverd en hartstochtelijk begeerd en vereerd. Uiteindelijk hield ik er heel veel van. Na verloop van tijd raakte de tas echter versleten en behandelde ik hem steeds vaker slecht (waar je spijt van krijgt en wat pijnlijk is, vooral in het openbaar) en ten langen leste – na een periode van lijdzaam gedragen verveling – werd hij aan de kant gezet en opgeruimd. Zo volgde na een kort intermezzo met een ronde handtas van krokodillenleer (natuurlijk vals) een groot exemplaar van Coccinelle (groen nylon), een duifblauwe nubuckshopper, een grote tas van Hester van Eeghen (zwarte afrikaantjes op wit wildleer) en Carolyn Price (gebloemde zijde) alleen onderbroken door een heftige zomerflirt met een tasje van The Skipping Girl, gehaakt van lichtgevend oranje en onbreekbaar nylongaren.

Het meest opwindend is natuurlijk de fase waarin de relatie ontstaat en je dagenlang om de tas heen sluipt. Het is namelijk niet altijd liefde op het eerste gezicht. Soms trekt een detail of hoe de tas eruitziet de aandacht, maar je bent je nooit zeker van je zaak. Je gaat de volgende dag dus terug naar de winkel. Je megeert de tas in eerste instantie en je verzekert je ervan dat je alle andere tassen in de winkel lang niet zo aantrekkelijk en opwindend vindt, totdat je terloops naar die tas loopt – natuurlijk om je werkelijke bedoelingen voor de verkoopster of mogelijke concurrentes te verdoezelen.

Het eerste moment van de waarheid komt als je de tas vastpakt of over je schouder hangt. Dan kan de verliefdheid in een klap voorbij zijn als het object van

is goed. Nu breekt meestal het moment aan, waarop je de van tevoren uitgezochte kandidaten nog eens aan een grondig onderzoek onderwerpt, dat natuurlijk negatief uitvalt en daarna loop je snel maar niet te gehaast de winkel uit. De eerste verliefdheid was het beste gedeelte, de teleurstelling achteraf blijft binnen de perken en de volgende tas komt vast en zeker. Dat is een prima gevoel en je zou blij zijn als je de een of andere vervelende 'morning after' op dezelfde eenvoudige manier bespaard zou blijven.

Ben je tevreden met de tas als je die hebt vastgehouden en omgehangen, dan moet je nog een horde nemen. Je moet de tas nu openmaken. De eigenschappen vanbinnen zoals voering, indeling en extra vakken zijn heel belangrijk. Ik zal nooit vergeten hoe ongelukkig ik was toen een prachtig Woody-Cowtasje van Hester van Eeghen mij spottend zijn donkerbruine voering liet zien en wel precies dat bruin, dat ik nog nooit mooi had gevonden, hoewel je ook als je geen *fashion victim* bent de afgelopen jaren wel met de bruine en beige kleuren móét meedoen, omdat de kleren en de schoenen die je wilde gewoon niet in fatsoenlijke kleuren te krijgen waren. Gelukkig begreep de verkoopster meteen wat er aan de hand was. Ze vroeg me te wachten, rende de kelder in en kwam terug met precies hetzelfde model met een lichtgroene voering. Alles was goed en omdat het tasje ook nog meerdere vakken had en de voor mij absoluut noodzakelijke DIN-A4-test had doorstaan, kocht ik hem zonder aarzelen (ook al rekende mijn vriend me later voor dat je voor dat geld een tweedehands autootje uit 1990 of vierenhalve maand lang levensmiddelen kon kopen).

Het komt echter ook voor dat je de winkel toch weer onverrichter zake verlaat, vaker teruggaat, je andere tassen in het hoofd zet en weer uit je dak gaat, wan-